

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/40/2024
Identifikačné číslo spisu:	7220010900
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7220010900.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26. marca 2025 v Bratislave v trestnej veci obvineného K. K. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. b), písm. c), ods. 6 písm. d) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2022, sp. zn. 4To/101/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného K. K. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 28. júla 2022 sp. zn. 2T/47/2020 uznal obvineného K. K. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným v bode 1/ z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona (účinného do 30. apríla 2022) a v bode 2/ z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 30.4.2022) na tom skutkovom základe, že

1/ potom, ako v C. v Českej republike od presne nezistenej doby najmenej od marca 2019 vo viacerých prípadoch za účelom dosiahnutia zisku zakúpil od občana Českej republiky B. E. metamfetamín (pervitín), ktorý je v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok za jednotkovú cenu 20,- EUR za 1 gram, túto látku po jej dovoze na územie Slovenskej republiky prechovával v mieste svojho trvalého bydliska v E. na Z. ulici č. XX, ako aj na iných doposiaľ presne nestotožnených miestach a následne pervitín odpredával doposiaľ nestotožneným osobám za presne nezistenú finančnú čiastku, pričom dňa 27. októbra 2019 v C. v Českej republike zakúpil od B. E. celkovo 726,5 g pervitínu s obsahom metamfetamínu 48,4 % a 38,6 % s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), čo predstavuje najmenej 7265 obvykle jednorazových dávok drogy v

hodnote najmenej 21.795 eura a následne túto látku prevážal na územie Slovenskej republiky do miesta trvalého bydliska, kde dňa 27. októbra 2019 o 20.40 hod. bol na diaľnici D1 v smere od mesta Prešov do mesta Košice pri obci Budimír, okres Košice - okolie zadržaný príslušníkmi Krajského riaditeľstva PZ Košice,

2/ potom, ako si na presne nezistenom mieste v jarných mesiacoch roku 2019 od presne nezistenej osoby zadovážil 1,09 g vysušených vrcholkov rastliny rodu Cannabis (konope) s obsahom tetrahydrokannabinolu 7,7 %, čo zodpovedá najmenej dvom obvykle jednorazovým dávkam na použitie, túto látku prechovával u seba pre vlastnú potrebu v mieste trvalého bydliska v E. na Z. ulici č. XX, ako aj v priestoroch osobného motorového vozidla zn. Nissan 350Z, ev. č. E. až do 27. októbra 2019, kedy o 20.40 hod. bol na diaľnici D1 v smere od mesta Prešov do mesta Košice pri obci Budimír, okres Košice - okolie zadržaný príslušníkmi Krajského riaditeľstva PZ Košice, pričom rastliny rodu Cannabis (konope) sú zaradené v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Prvostupňový súd za to uložil obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona (účinného do 30. apríla 2022) s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov. Súčasne podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona obvinenému uložil trest prepadnutia vecí a to finančnej hotovosti vo výške 3 856,08 eur, pričom finančná čiastka bola prevedená na účet č. ú.: K. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS: XXXX. Zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obvinenému uložil trest prepadnutia vecí a to:

- mobilný telefón zn. iPhone 6S, s prasknutým displejom, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, so SIM kartou č. XXXXXXXXXXXXXXXX-OL,
- mobilný telefón zn. DORO 1370, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX,
- digitálna váha striebornej farby zn. DIGITAL SCALE P138, s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 5. decembra 2023, sp. zn. 8To/37/2023, na podklade podaných odvolaní obvineného a prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „prokurátor“) postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obvineného uznal vinným v bode 1/ z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. b), písm. c), ods. 6 písm. d) Trestného zákona č. 300/2005 v znení novely zákona č. 105/2022 Z. z., a v bode 2/ z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 v znení novely zákona č. 105/2022 Z. z. na tom skutkovom základe, že:

1/ potom, ako v C. v Českej republike od presne nezistenej doby najmenej od marca 2019 vo viacerých prípadoch za účelom dosiahnutia zisku zakúpil od občana Českej republiky B. E. metamfetamín (pervitín), ktorý je v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok za jednotkovú cenu 20,- EUR za 1 gram, túto látku po jej dovoze na územie Slovenskej republiky prechovával v mieste svojho trvalého bydliska v E. na Z. ulici č. XX, ako aj na iných doposiaľ presne nestotožnených miestach a následne pervitín odpredával doposiaľ nestotožneným osobám za presne nezistenú finančnú čiastku, pričom dňa 27. októbra 2019 v C. v Českej republike zakúpil od B. E. celkovo 726,5 g pervitínu s obsahom metamfetamínu 48,4 % a 38,6 % s prísadou metylsulfonyletánu (MSM), čo predstavuje najmenej 7265 obvykle jednorazových dávok drogy v hodnote najmenej 21.795 eura a následne túto látku prevážal na územie Slovenskej republiky do miesta trvalého bydliska, kde dňa 27. októbra 2019 o 20.40 hod. bol na diaľnici D1 v smere od mesta Prešov do mesta Košice pri obci Budimír, okres Košice - okolie zadržaný príslušníkmi Krajského riaditeľstva PZ

Košice,

2/ potom, ako si na presne nezistenom mieste v jarných mesiacoch roku 2019 od presne nezistenej osoby zadovážil 1,09 g vysušených vrcholkov rastliny rodu Cannabis (konope) s obsahom terahydrokannabinolu 7,7 %, čo zodpovedá najmenej dvom obvykle jednorazovým dávkam na použitie, túto látku prechovával u seba pre vlastnú potrebu v mieste trvalého bydliska v E. na Z. ulici č. XX, ako aj v priestoroch osobného motorového vozidla zn. Nissan 350Z, ev. č. E. až do 27.10.2019, kedy o 20.40 hod. bol na diaľnici D1 v smere od mesta Prešov do mesta Košice pri obci Budimír, okres Košice - okolie zadržaný príslušníkmi Krajského riaditeľstva PZ Košice, pričom rastliny rodu Cannabis (konope) sú zaradené v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to krajský súd uložil obvinenému podľa § 172 ods. 6 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov. Zároveň krajský súd obvinenému podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil trest prepadnutia veci a to: - mobilný telefón zn. iPhone 6S, s prasknutým displejom, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, so SIM kartou č. XXXXXXXXXXXXXXXX-OL, - mobilný telefón zn. DORO 1370, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, - digitálna váha striebornej farby zn. DIGITAL SCALE P138 s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech, prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Kuzmu, dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku, teda, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený v podstate uviedol, že orgány činné v trestnom konaní porušili procesné ustanovenia zabezpečujúce jeho právo na obhajobu tým, že k formálnemu vzneseniu obvinenia došlo až dňa 28. októbra 2019 (pozn. - č. l. 12 vyšetrovacieho spisu), napriek tomu, že už v decembri 2018 mali obvineného označeného ako páchatel'a - identifikovaného nezameniteľným spôsobom (pozn. - č. l. 3 vyšetrovacieho spisu - podnet na trestné stíhanie - realizačný návrh z 5. decembra 2018). Podľa obvineného, účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku je, aby orgány prípravného konania (§ 10 ods. 1 Tr. por.) mohli vykonávať procesne použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce k zisteniu páchatel'a trestného činu a ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia. Je neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok (aj) podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatel'om, eventuálne tiež označeným v uznesení o začatí trestného stíhania menom, priezviskom, prípadne aj adresou bydliska, bez toho, aby zároveň bolo vznesené aj obvinenie tejto osobe. Nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že podozrivý síce je materiálne obvinený, ale formálne nie, čím sa tejto osobe zabránilo uplatňovať procesné práva obvineného, napr. podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, zvoliť si obhajcu. Navyše podľa obvineného tým, že orgány činné v trestnom konaní „vyčkávali“ so vznesením obvinenia, došlo k tzv. „nadkvalifikácii“ skutku (teda, že skutok bol posudzovaný podľa prísnejšej skutkovej podstaty trestného činu). Ďalším procesným pochybením zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj súdov, podľa obvineného, je v podstate skutočnosť, že jeho odsúdenie je založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a teda nie je možné na takéto dôkazy prihliadať a ani na dôkazy, ktoré boli odvodené od takýchto dôkazov. V tomto smere namietal použitie svedeckej výpovede P. S. s odôvodnením, že svedkom tzv. „z počutia“, ktorý svojimi zmyslami nevnímal žiadnu trestnú činnosť, to čo mal vnímať podľa seba, aj to uviedol rozporne. Dodal, že úlohou orgánov činných v trestnom konaní a súdov je prihliadať na vhodný dôkaz, ak tento existuje, a teda nepokúšať sa spojiť subjektívnu nespokojnosť s prínosom pôvodného dôkazu z počutia tretej

osoby. Odvođený dôkaz je vždy poznačený určitou deformitou. Podľa obvineného, v trestnom konaní nebolo priamym dôkazom preukázané, že sa obvinený dopustil deklarovanej trestnej činnosti. Rovnako namietal použiteľnosť kamerového záznamu zaisteného pri domovej prehliadke (zo dňa 15. januára 2019 na adrese X. XX, v C. v Českej republike) s poukazom na to, že mu súdy doposiaľ nedali adekvátnu a postačujúcu odpoveď na všetky nastolené právne otázky, a to tak, aby nebolo možné ich rozhodnutie vyhodnotiť ako arbitrárne. Preto obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozhodnutím krajského súdu, ako aj rozhodnutím okresného súdu bol porušený zákon a zrušil napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa (§ 386 ods. 2 Trestného poriadku) a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V priebehu dovolacieho konania podaním zo 16. mája 2024 obvinený doplnil dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Kuzmu, pričom rozšíril dovolacie dôvody aj podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Obvinený opätovne namietal použitie kamerového záznamu zaisteného pri domovej prehliadke (zo dňa 15. januára 2019 na adrese X. XX, v C. v Českej republike) ako dôkazu v danej trestnej veci s odôvodnením, že kamerový systém snímal verejné priestranstvo a prevádzkovanie kamerového systému spadá do pôsobnosti nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (ďalej len „Nariadenie GDPR“). V dôsledku toho, že kamerový systém snímal aj verejné priestranstvo, nemožno naň aplikovať výnimku z vecnej pôsobnosti čl. 2 ods. 2 písm. c) nariadenia GDPR (viď Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-212/13). Prípady, kedy sa spracúvanie osobných údajov považuje za zákonné upravuje čl. 6 nariadenia GDPR. Podľa obvineného, vyššie uvedený prípad spracúvania osobných údajov nespĺňa podmienky zákonnosti žiadneho ustanovenia čl. 6 ods. 1 písm. a) až f) nariadenia GDPR. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ (rozsudok vo veci C-511/18, bod 208) musí každé spracúvanie osobných údajov byť v súlade so zásadami upravenými v čl. 5 nariadenia GDPR a podmienky zákonnosti vymenované v čl. 6 nariadenia GDPR. Ak spracúvanie údajov nespĺňa tieto podmienky, ide o porušenie čl. 7 v spojení s čl. 8 Charty základných práv EÚ. Súdny dvor EÚ považuje za neakceptovateľné všeobecné (generálne) spracúvanie a zhromažďovanie osobných údajov, hoci aj prostredníctvom „súkromných subjektov“ a ich následné použitie (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-362/14, body 93 a 94 a rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-293/12 a C-594/12, body 57 a 58). Výnimky a obmedzenia v súvislosti s ochranou osobných údajov nesmú pôsobiť nad rámec toho, čo je prísne nevyhnutné (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-293/12 a C-594/12, bod 52.) Z uvedeného dôvodu, podľa obvineného, nie je možné pripustiť snímanie verejného priestranstva súkromnou osobou, kedy dochádza ku generálnemu zachytávaniu osobných údajov (predovšetkým podobizne) každej osoby, ktorá sa na tomto verejnom priestranstve pohybuje, a to bez akejkoľvek výnimky, pričom tieto zábery sú následne zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní, aby boli použité v trestnom konaní ako dôkaz. Takýmto snímaním verejného priestranstva boli porušené čl. 5 a 6 nariadenia GDPR a základné práva upravené v čl. 7 a čl. 8 Charty základných práv EÚ, ako aj príslušné koreláty Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Ústavy Slovenskej republiky. Prístup orgánov verejnej moci k nazhromaždeným osobným údajom môže byť pritom povolený len v prípade, že osobné údaje boli spracované v súlade s nariadením GDPR (analogicky rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-746/18, bod 29). V tomto smere obvinený ďalej uviedol, že kamerový záznam zachytával obvineného ako sa stretol s B. E. dňa 26. septembra 2019, dňa 16. októbra 2019 (aj za prítomnosti svedka P. S.) a dňa 27. októbra 2019, kedy obvinený niesol čierne balíčky s neznámym obsahom smerom k motorovému vozidlu (v deň jeho zadržania). Kamerový záznam predstavoval usvedčujúci dôkaz, na ktorom súdy nižšieho stupňa založili vinu obvineného, aj ako podporný dôkaz vo vzťahu k výpovedi svedka P. S.. Pre úplnosť, vo vzťahu k svedeckej výpovedi P. S. poznamenal, že tento svedok sám páchal drogovú trestnú činnosť (spolu s inými osobami), za čo bol právoplatne odsúdený v Českej republike, pričom vďaka svojej výpovedi (svojmu svedectvu) získal ako spolupracujúci obvinený (keď objasňoval trestnú činnosť celej organizovanej skupiny pôsobiacej vo viacerých štátoch, teda aj tzv. slovenskej vetvy), výhodu vo forme uloženia miernejšieho trestu. Z uvedeného, podľa názoru obvineného, vyplýva zjavný záujem svedka P. S. na tom, aby obvineného svojou výpoveďou usvedčil, pretože podľa § 178a ods. 4 českého Trestného rádu spolupracujúci

obvinený je povinný zotrvať vo svojom priznaní a spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní počas celého trestného konania, a to aj v prípade, ak sa jeho trestná vec už právoplatne skončila, v opačnom prípade môže byť voči spolupracujúcemu obvinenému povolená obnova konania v jeho neprospech. Je zrejmé, že s vedomím vyššie uvedeného vypovedal v danej trestnej veci, a to v prípravnom konaní dňa 3. marca 2020, na hlavnom pojednávaní dňa 30. augusta 2021, teda len necelý mesiac pred tým, ako bol dňa 29. septembra 2021 vyhlásený rozsudok Krajského súdu v Ostrave vedený pod sp. zn. 48T/5/2020, ktorým bol P. S. (okrem iných) uznaný za vinného, a bol mu uložený priaznivejší trest (ako „benefit“ spolupracujúceho obvineného). V línii vyššej uvedenej argumentácie podotkol, že nedodržanie záväzku plynúcich z procesného postavenia spolupracujúce osoby, môže byť dôvodom až na obnovu konania, tým skôr to môže byť dôvodom na odopretie výhod (napr. uloženie miernejšieho trestu) v konaní pred prvostupňovým súdom, prípadne v odvolacom konaní. Preto podľa názoru obvineného súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd, bol povinný hodnotiť vierohodnosť výpovede P. S. najmä s ohľadom na jeho postavenie ako spolupracujúceho obvineného v trestnom konaní v Českej republike a motiváciu „zotrvať na usvedčujúcej výpovedi“ jeden mesiac pred vyhlásením rozsudku v Českej republike. V odôvodnení rozhodnutí však súdy nižšieho stupňa iba vo všeobecnosti konštatovali neexistenciu nepriateľského vzťahu medzi obvineným a svedkom P. S., bez akejkoľvek reflexie jeho procesného postavenia v trestnom konaní v Českej republike (ako spolupracujúcej osoby), jeho motivácie vypovedať v neprospech obvineného s ohľadom na „výhody“, ktoré vo svojej trestnej veci očakával a nakoniec aj obdržal. Svedok P. S. bol pritom kľúčový svedok obžaloby a podstatný dôkaz, na ktorom súdy založili jeho vinu. Z uvedeného dôvodu zastával názor, že osoba svedka, ako aj jeho výpoveď mala byť podrobená dôkladnej analýze, tak ako to vyžaduje minimálny štandard a obsah práva na spravodlivý proces podľa článku čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dňa 2. októbra 2024, obvinený K. K. doplnil vlastnou rukou písané dovolanie s tým, že v podstate zotrval na skutočnostiach uvádzaných v dovolaní a podporne s poukazom na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít opätovne namietal hodnotenie dôkazov, a to s poukazom na dôsledne ne/vyrovnanie so všetkými aspektmi výpovede svedka P. S. (t. j. so zreteľom na „benefity“, ktoré ako spolupracujúci obvinený v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Ostrave pod sp. zn. 48T/5/2020 získal) a ne/použitie kamerového záznamu zaisteného pri domovej prehliadke (zo dňa 15.01.2019 na adrese X. XX, v C. v Českej republike) ako dôkazu.

Dovolanie bolo v zmysle § 376 Trestného poriadku zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor okresnej prokuratúry (ďalej len „prokurátor“), ktorý uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi úvahami uvedenými v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu. V danej trestnej veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, pričom v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli rozsiahlym spôsobom opísané výsluchy svedkov, ako aj ďalšie vykonané dôkazy. Obvinený počas celého trestného konania vrátane odvolacieho konania „konzistentne“ prezentoval skutočnosti, ktoré písal aj vo svojom dovolaní. Podľa prokurátora v danom prípade nejde o nové skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné zaujať stanovisko. Vo vzťahu k námietke obvineného týkajúcej sa účelovej nadkvalifikácie skutku spočívajúce v tom, že orgány činné v trestnom konaní „vyčkávali“ so vznesením obvinenia považoval za potrebné uviesť, že v danej trestnej veci bola kvalifikovaná skutková podstata trestného činu naplnená jeho spáchaním vo väčšom rozsahu. Konkrétne išlo o 762,5 gramov pervitínu v hodnote najmenej 21 795 eur, kde „záchyt“ tohto množstva pervitínu bol zrealizovaný až deň zaistenia obvineného, teda 27. októbra 2019. Dĺžka trestného konania realizovaného len „vo veci“ nemala žiadny vplyv na údajnú nadkvalifikáciu konania obvineného.

S poukazom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Vyjadrenie prokurátora bolo doručené obvinenému a jeho obhajcovi (I. ÚS 355/2015).

Obvinený k vyjadreniu prokurátora zaujal sám stanovisko, s tým že v podstate zotrval na skutočnostiach uvádzaných v dovolaní, ktoré opakovane podrobne rozviedol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že vyššie uvedené dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Pokiaľ ide o východiská, s ktorými najvyšší súd pristupuje k posudzovaniu jednotlivých dovolaní, tak jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 a § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol [pozri rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 120/2012]. Oprávnená osoba teda musí v dovolaní špecifikovať, ktorú časť rozhodnutia napáda (či spochybňuje zákonnosť rozhodnutia ako celku, alebo len niektorý/é z jeho výrokov a prípadne aj konanie, ktoré predchádza tomu zodpovedajúcej časti) a v nadväznosti na to uviesť konkrétne chyby, ktoré majú nezákonnosť dotknutej časti rozhodnutia zakladať. To znamená, že zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša sám dovolateľ, keďže iba ten určuje rozsah a hĺbku posudzovania veci dovolacím súdom. Inými slovami, najvyšší súd nemôže na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Obvinený v dovolaní namietal naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku.

K vlastnoručne spísaným podaniam, ktorými obvinený doplnil svoje dovolanie, je potrebné uviesť, že tieto formálne nespĺňajú kritérium požadované ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle

ktorého môže obvinený podať dovolanie, a teda analogicky aj akékoľvek iné podanie, len prostredníctvom obhajcu. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že obhajca obvineného sa s týmito podaniami nijako bližšie neoboznámil a zároveň k nim nezaujal žiadne stanovisko. Rešpektujúc však právny názor prezentovaný v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 305/09 z 21. januára 2020, Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní prihliadol aj na námietky zahrnuté vo vlastnom podaní obvineného K. K., čo však nemalo žiaden vplyv na jeho odmietavé rozhodnutie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak, zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného, a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatniť iba vtedy, ak zistené porušenie zákona (posudzujúc trestné konanie ako celok) zodpovedá svojou povahou a závažnosťou porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda len ak bolo odsúdenie obvineného založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje. Tento prístup najvyššieho súdu pri výklade a uplatňovaní tohto dovolacieho dôvodu vychádza z toho, že dovolanie nemožno považovať za dôvodné, ak by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia. Dovolanie by v takom prípade v konečnom dôsledku nemohlo byť úspešné a splniť ním sledovaný účel nápravy, ani ak by mu dovolací súd vyhovel, čím by stratilo procesnú povahu opravného prostriedku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 52/2013-III).

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba zároveň dodať, že ak dovolateľom tvrdená nezákonnosť dôkazu spočíva v zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písm. c) tohto ustanovenia v pomere špeciality.

Po posúdení obsahu dovolacích námietok najvyšší súd dospel k záveru, že podstatu väčšiny z nich (bez ohľadu na ich podradenie pod konkrétny dovolací dôvod dovolateľom) tvorí nesúhlas obvineného s ustáleným skutkovým stavom (jeho rozsahom a správnosťou) a s hodnotením vykonaných dôkazov, zatiaľ čo celkom zjavne nerozlišuje skutkové námietky od tých právnych. Ide o námietky súvisiace s nesprávnym hodnotením dôkaznej situácie vrátane spochybňovania kvality usvedčujúcich dôkazov v súvislosti so skutkami, za ktoré bol odsúdený (najmä spochybňovanie hodnovernosti svedka P. S. a

významu jeho výpovede). Obvinený analyzuje a hodnotí dôkaznú situáciu, polemizuje so skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa a napáda spôsob hodnotenia dôkazov, prezentujúc opačné, vlastné závery. Najvyšší súd opätovne pripomína, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (pokiaľ nejde o výnimku podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), čo je explicitne vyjadrené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého stupňa, prípadne korekcie odvolacieho súdu, a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Inak povedané, najvyšší súd na podklade dovolania obvineného alebo generálneho prokurátora, prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Trestného poriadku, nemôže pristúpiť k posudzovaniu toho, či nižšími súdmi prijaté skutkové zistenia (vyjadrené vo výrokovej časti rozsudku) sa zhodujú s faktickým stavom veci, a teda v zásade ani reparovať prípadné pochybenia v postupe, ktorý takýmto záverom predchádzal (k tomu pozri rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke pod č. 57/2007-II., 47/2008, 3/2011, 47/2014-II., 14/2015-III.). S ohľadom na uvedené tieto námietky nebolo možné podradiť pod žiaden dovolací dôvod, pretože nespádajú do rozsahu dovolacieho prieskumu a z tohto dôvodu sa nimi dovolací súd nemohol ani meritórne zaoberať.

V kontexte uvedených zistení považuje najvyšší súd za žiaduce pripomenúť, že porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá súvisí so zásadou, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Pokiaľ ide výhradu obvineného týkajúcu sa ne/zákonnosti obrazových záznamov, s tým, že nie je možné na takéto dôkazy prihliadať a ani na dôkazy, ktoré boli odvodené od takýchto dôkazov, najvyšší súd opakovane judikuje, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, ak zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. Záznam z kamerového systému je potrebné pripustiť ako dôkazný prostriedok vždy, ak nie je zabezpečený v rozpore s normami objektívneho práva, konkrétne ak nedošlo jeho obstaraním k protiprávnemu zásahu do osobnosti zaznamenatej osoby. Pri zvážení záujmu spracovať osobné údaje musí byť objektívne urobený záver, že spracovanie osobných údajov je pre dosiahnutia sledovaného cieľa vhodné, nevyhnutné a primerané, tzn. že ním spôsobený následok bude nižší než dosiahnutý prínos. V predmetnom prípade malo zistenie obsahu kamerového záznamu súvisiaceho s vyšetrovaním trestnej činnosti prednosť pred nárokom na ochranu súkromia. Legitímny verejný záujem štátnych orgánov na ochrane spoločnosti (jednotlivcov) pred závažnými trestnými činmi alebo na odhaľovaní, objasnení a potrestaní takej činnosti je zásadne nadradený (prioritný) záujmu páchatelia trestnej činnosti na ochrane sfér svojej osobnosti. Kamerový záznam dôkazne použitý v posudzovanej trestnej činnosti aj dovolací súd považuje za dôkaz získaný a použitý v trestnom konaní v súlade so zákonom. Tento záznam nebol použitý (zneužitý) na žiaden iný účel, len ako dôkaz v danom trestnom konaní. Išlo teda o legitímny cieľ v zmysle uvedených úvah, preto nemožno hovoriť o neproporcionalite jeho použitia.

Najvyšší súd tiež poznamenáva, že k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu môže dôjsť iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda len ak bolo odsúdenie obvineného založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje. Zároveň z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že je potrebné skúmať či konanie ako celok bolo spravodlivé, teda či boli dodržané práva na obhajobu (či mal obvinený možnosť napadnúť hodnovernosť dôkazov a podať námietku proti ich použitiu). Okrem toho je potrebné zohľadniť kvalitu

dôkazov, ako aj okolnosti, za ktorých boli získané, a to, či tieto okolnosti spochybňujú ich spoľahlivosť alebo presnosť. V tejto súvislosti Európsky súd pre ľudské práva ďalej pripisuje váhu tomu, či predmetné dôkazy boli alebo neboli rozhodujúce pre výsledok konania a či viedli k nespravodlivému procesu v rozpore s článkom 6, s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, vrátane rešpektovania práv obhajoby, a kvality a dôležitosti dôkazov (primerane rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Gäfgen proti Nemecku z 1. júna 2010, č. 22978/05, body 163-165). Berúc do úvahy vyššie uvedené možno zhrnúť, že v predmetnej veci namietané obrazové záznamy, nemali negatívny materiálny dopad na práva obvineného, keďže mal možnosť v konaní pred súdom v plnej miere uplatniť svoje právo na obhajobu, ktoré je súčasťou práva dovolateľa na spravodlivý proces.

K námietke nedostatočného odôvodnenia súdnych rozhodnutí dovolací súd uvádza, že právo na spravodlivý proces, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nemožno chápať ako právo absolútne. Ústavný súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti už vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (viď napr. sp. zn. IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 76/2007, I. ÚS 241/2007). Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (Higgins c/a Francúzsko, porovnaj tiež Hiro Balani c/a Španielsko, Georgiadis c/a Grécko, etc.), a na tie, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia. Najvyšší súd zastáva názor, že rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa zodpovedajú kvalitatívnym požiadavkám na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keď spolu dávajú komplexnú odpoveď na všetky otázky týkajúce sa viny a trestu obvineného K. K., ako aj skutočností a dôkazov, na základe ktorých bolo rozhodnuté. Oba sudy sa podrobne sústredili na preskúmanie nastolenej právnej otázky a dali na ňu adekvátnu a postačujúcu odpoveď, čím svojim rozhodnutiam dali parametre presvedčivých, zákonných a riadne odôvodnených rozhodnutí zodpovedajúcich ustanoveniu § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd poskytol aj akceptovateľné vysvetlenie k podstate odvolacích námietok obvineného K. K.. Skutočnosť, že sa obvinený s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru.

V súvislosti s namietaným odôvodnením rozhodnutí vo veci konajúcich súdov najvyšší súd obvinenému pripomína ustanovenie § 371 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Napokon, vo vzťahu námietke spočívajúcej v tom, že orgány činné v trestnom konaní porušili procesné ustanovenia zabezpečujúce právo na obhajobu obvineného tým, že k formálnemu vzneseniu obvinenia došlo až dňa 28. októbra 2019, napriek tomu, že už v decembri 2018 mali obvineného označeného ako podozrivého - identifikovaného nezameniteľným spôsobom K. K., a teda bolo neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok (aj) podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, najvyšší súd pripomína, že z ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolacie konanie sa týka buď rozhodnutia súdu, ktorým bol porušený zákon, alebo porušenia ustanovení o konaní, ktoré mu predchádzalo. Z povahy a charakteru dovolacieho konania vyplýva, že musí ísť o konanie predchádzajúce vydaniu dotknutého rozhodnutia, t. j. ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie vydané v súdnom konaní, v tomto prípade na hlavnom pojednávaní, tak predmetom prieskumu v dovolacom konaní je konanie na hlavnom pojednávaní (resp. vo všeobecnosti súdne konanie po podaní obžaloby), nie však prípravné konanie (resp. konanie pred podaním obžaloby). Uvedené je zrejmé aj zo samotného členenia ôsmej hlavy Trestného poriadku, ktorá sa týka mimoriadnych opravných prostriedkov, keďže porušenie zákona rozhodnutím prokurátora alebo policajta alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, je predmetom iného mimoriadneho prostriedku, a to zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, o čom rozhoduje generálny prokurátor Slovenskej republiky podľa ustanovení § 363 a nasl. Trestného poriadku.

V danej súvislosti len marginálne treba pripomenúť, že k vzneseniu obvinenia obvinenému K. K. došlo v nadväznosti na jeho zaistenie dňa 27. októbra 2019 a záchyt 762,5g pervitínu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku, a preto dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné jednomyseľne odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.